

קונטרס

נפלאות הבריאה

יגלה נוראות ונפלאות מיפי הבריאה איך שהכל
לכל זה פסא לאלקותו יתברך, ותכלית הבריאה
היתה רק בשביל נשמות ישראל, ואשרי מי
שמכבד ומיקר את כל בר ישראל.



בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חקמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש



הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תוכב"א

הכתבת להשיג את הספר הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

* * *

בארץ ישראל
יבנאל
עיר ברסלב בגליל
* * *

בארצות הברית
מתיבתא היכל הקדוש - חסידי ברסלב
1129 42nd st.

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוסדות "היכל הקדוש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שעל-ידי עממת "ישמח צדיק - קהלת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א - הצדיק מיבנאל
רח' רבי נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225
טלפון רב קוי: 04-6656666 - פקס: 04-6656655
דאר אלקטרוני: info@breslevcity.co.il
אתר אינטרנט: www.breslevcity.co.il



breslevcity.co.il
הר | שדה | בית

קוֹנְטָרַס

נַפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה

.א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, אֲשֶׁר כָּל
הַבְּרִיאָה שֶׁבָּרָא הַבּוֹרֵא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, בְּרֹאֵה רַק בְּשִׁבְלּוֹ,
כְּמֵאמָרָם ז"ל (אבות פֶּרֶק ו'): כָּל אֲשֶׁר בָּרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָרָא אֶלָּא לְכְבוֹדוֹ, שְׁנֵאמַר (ישעיה יא):
כָּל הַנִּבְרָא בְּשָׁמַי לְכְבוֹדֵי בְּרֵאתִיו, יִצְרָתִיו אַף עֲשִׂיתִיו.
וְתַכְלִית הַבְּרִיאָה הַיְתָה, שְׂיִפִּירוּ אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּזֶה
הָעוֹלָם, כִּי זֶה כָּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׂזוֹכִים לְהַפִּירוּ יִתְבָּרַךְ
שְׁמוֹ עוֹד בְּזֶה הָעוֹלָם, עוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, עוֹלָם
הַמַּלְאָכִים כְּפוּיִים, הָעֲלָמוֹת וְהַסְּתָרוֹת, שְׂמַעְעֲלִימִים
וּמְסִתִּירִים וּמְכַסִּים אֶת הָאֱלֹקוֹת, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן נִמְצְאִים
בְּנֵי-אָדָם שְׂרוֹאִים "נַפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה", זֶה עֵקֶר
הַשְּׁעִשׂוּעַ לְמַעֲלָה. לְזֹאת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לָנוּ אֶת
הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר הִיא כְּלוּלָה מֵאֲרַבְּעָה דְבָרִים:
דוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר; יֵשׁ הַלְכוֹת הַשְּׂיִכוֹת לְדוּמָם,

ישנן הלכות השיכות לצומח, יש הלכות השיכות לחי, וישנן השיכות למדבר, ובזה שמקיימים את התורה והמצוות, בזה מתגלות "נפלאות הבריאה", ורואים שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל. כי תכלית הבריאה, שהקדוש-ברוך-הוא ברא בני-אדם שישתכלו על "נפלאות הבריאה"; לזאת הלך הקדוש-ברוך-הוא אל כל אמות העולם, שיקבלו את התורה, פי כן אומרים חכמינו הקדושים (תנחומא נשא): מיום שברא הקדוש-ברוך-הוא את עולמו, נתאנה שיהיה לו דירה בתחתונים; הקדוש-ברוך-הוא ברא את עולם האצילות, ויחגיית חיות אלקות, והלביש עצמו בלבושים על גבי לבושים, שזה כלל העולמות של עולם הבריאה, היצירה והעשיה הגשמי והחמרי הזה, שברא בליוני בני-אדם ובלי בליונים חיות ובעלי חיים, ואין ספר אילנות, פרחים וצמחים ופרות ועשבים, וכדור העולם מלא בדוממים הרים וגבעות וכו', ותכלית הבריאה, שהקדוש-ברוך-הוא ברא יצורים בזה העולם — שישנו להפירו ולראות מפה את הקדוש-ברוך-הוא. וזה אי אפשר, אלא על-ידי התורה, שמלבשת מכל פרט ופרט מהבריאה, ועל-ידי קיום מצוות מעשיות, שכל מצוה ומצוה מלבשת בדברים גשמיים: ציצית — מצמר רחלים, תפלין — מעור בהמה, מזוזה על בית — מדומם, מעקה — על גג הבית, כל פרטי פרטיות

הבריאה פלולים בתוך התורה. ואמות העולם לא רצו לקבל את התורה, הינו לא רצו להפיר "נפלאות הבריאה", בעבור זה אצלם יש כל מיני מדות רעות, מדות משחתות, גנבות ורציחות, שקוץ, תעוב וזהו, כי אין להם מה שישמר אותם, אין להם צווי הבורא יתברך שמו, לא רצו לקחת על עצמם על התורה, עד שבא הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל, והם קבלו את התורה ברצון, ואמרו תכף-ומיד: "נעשה ונשמע", והם מתבוננים ב"נפלאות הבריאה". בשביל זה כל הבריאה לא נבראה, אלא בשביל עם ישראל; כי התורה הקדושה ומצוותיה קבלו רק עם ישראל. על-כן כל יהודי בלי יוצא מן הכלל מאד חשוב אצל המקום ברוך הוא, וכל יהודי ויהודי יכול לזכות להגיע אל כל המדרגות שבעולם, אם רק ירצה להתחיל להתבונן ב"נפלאות הבריאה", וילמד את התורה הקדושה, ויקים את מצוותיה, אז יראה "נפלאות הבריאה". לזאת, בני ובנותי היקרים! מאחר שזכינו להברא מוצר ישראל, ולא עשנו כגויי הארצות, עלינו לשמח מאד מאד. וצריכים לשמר מאד לא ללכת בדרכי הגויים ואמות העולם, המלאים רציחה, נאוף, גנבה וגזלה, אלימות. אל נא נמשך אחריהם, אחרי דרכיהם, שלא יעבדו עליכם כאלו הם ידידים ואוהבים ומוסריים, כשאנו יודעים אילו רוצחים הם, כשאנו אלפים שנה

בגלות, והם שוחטים, הורגים, שורפים וחונקים את נשמות ישראל ללא רחם, במיתות משנות ואכזריות, ואיך יש להם עוד החצפה להסית ולהדיח נשמות ישראל לעזב את התורה והמצוות, שזהו כלל הערב-רב והמסיון, ימח שמם וזכרם, שבאים אל נשמות תמימות בכל מיני לשונות של יפי ואהבה ושלום, כאלו רוצים את הטוב מאתנו. אל נא נשפח שאלפים שנה עם ישראל סובלים סבל רב בגלות, ואיך החזקנו מעמד? על-ידי שלא עזבנו את התורה והמצוות, על-ידי התבוננות בבריאה, בגדלתו יתברך, איך שהקדוש-ברוך-הוא מתייה ומתהוה ומקיים את כל הבריאה כלה. ועל-כן לא בחנם שאמות העולם שונאים אותנו בתכלית השנאה. וכך אומרים חכמינו הקדושים (שבת פט:) מיום שקבלו עם ישראל את התורה בהר סיני, ירדה שנאה מאמות העולם על ישראל; כי אינם יכולים לסבל לראות שעם ישראל חזקים באמונה פשוטה בו יתברך, ומוכנים למסר נפשם בשביל הבורא יתברך שמו; לומדים תורה, מקיימים את המצוות. איזה יפי וחסן נסוה על יהודי השומר את התורה והמצוות?! איזה חן יש על כל יהודי ויהודי המאמין באלקים חיים ומלך עולם, ומדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ומחזיק מעמד בכל הצרות והיסורים וההרפתקאות שעוברים עליו, אינו קורא תגר עליו יתברך, אלא בא בלב נשבר

וּנְדָכָא לַפְּנֵי יתְבַרַךְ, וּמִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׂיַחֲוֶס וַיִּרְחַם עָלָיו. אֵיזָה יִפִּי וְחַן וְנוֹן עַל יִשְׂרָאֵל הַמְּמַשִּׁיכִים אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה מִדֹּר דֹּר?! אֵיזָה יִפִּי כְּשֶׁמֶסְתַּכְּלִים בְּ"נִפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה", וְרוֹאִים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל פֶּרֶט וּפְרֵט; הֵן אֱמֶת, שְׁמָאז שְׁגָלִינוּ מֵאֲרָצֵנוּ, וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדַמְתָּנוּ, נִתְקַיֵּם אֲצִלָּנוּ (תְּהִלִּים קו): "וַיִּתְעַרְבוּ בַּגּוֹיִים וַיִּלְמְדוּ מֵעֲשִׂיהֶם", שְׂיֵשׁ הַמּוֹן נְשָׁמוֹת טְהוֹרוֹת, שְׁנִסְתַּחֲפוּ אַחַר דְּרָכֵי הַגּוֹיִים: רְצִיחָה, נֶאֱרָף, גְּנֵבָה וּגְזֻלָּה, עוֹל וְכוּ' וְכוּ', אֲבָל תָּמִיד יְכוּלִים לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂאוּהֵב אֶת כָּל יְהוּדֵי, וּמְחַכָּה וּמְצַפָּה שְׁגָם הוּא יִתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל בְּ"נִפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה". לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! זְכְרוּ הֵיטֵב אֶת מֵאֲמָרֵי ז"ל (פְּתוּחַת יו): אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל בְּזִמְן שְׁעוֹשִׂים רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם, אֵין שׁוֹם אֵמָה וְלִשׁוֹן שׁוֹלְטֵת בְּכֶם; הִנֵּה מִסְתַּוְּבָבִים עִתָּה בְּפִחַד וְחִלִּים וְרוֹעֲדִים מֵה יִבִּיא יוֹם הַמַּחֲרָ, וְכָל אֶחָד מִדְּמִינֵן דְּמִיּוֹנוֹת כְּאֵלוֹ מִי יוֹדֵעַ מֵה יִהְיֶה. אֲנִי מִבְּטִיחְכֶם — כָּלוּם לֹא יִהְיֶה! אִם כְּלַכֶּם תִּחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִתְחִילוּ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַרַךְ בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלַכֶם, וְתִחְדִּירוּ בְּעֲצָמְכֶם אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה, אֵין לְכֶם לְפִחַד מִכָּלוּם, כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חוֹפֵף עֲלֵיכֶם. וְאַף שְׁאֲנוּ עֲדִין בְּגָלוֹת גְּדוּלָּה, עִם כָּל זֹאת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתָּנוּ, וְשׁוֹמֵעַ אֹתָנוּ, אֲזִי אֵין לְכֶם מֵה לְפִחַד,

ואל לַכֶּם לְהַפְנִס בַּפְּאֲנִיקָה מֵהַ יַלֵּד יוֹם. כִּי כִּן אֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מַגְלָה כֵּט): חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי
 הַמָּקוֹם, שְׁבָכֵל מָקוֹם שְׁגָלוֹ — שְׂכִינָה עִמָּהֶם. הֵיכָן
 שְׁגָלוֹ יִשְׂרָאֵל, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵאִיר עֲלֵיהֶם. אִם רַק
 בּוֹרְחִים אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וּמְרַגְּלִים עֲצָמָם לְדַבֵּר אֵלָיו
 יִתְבַּרֵּךְ, מִתְּפַלְּלִים אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְכָל אֲשֶׁר מַעֲיֵק עַל הַלֵּב
 שׁוֹפְכִים לִפְנֵי יִתְבַּרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה מִמְּשִׁיכִים עַל עֲצָמָם
 אֹר זִיו וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ. כְּשִׂיְהוּדֵי
 זוֹכֶה לְלַמֵּד תּוֹרָה שֶׁהִיא חֲכָמְתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְלִקְיָם מִצְוֹתָיו
 יִתְבַּרֵּךְ שֶׁהֵן רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ עֲלָיו אֹר
 עֲלִיּוֹן הַשּׁוֹמֵר אוֹתוֹ מֵהַכֵּל, מִכָּל מִינֵי רוּחֹת רָעוֹת, מִכָּל
 מִינֵי מִשְׁחִיתִים. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ
 לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר עֲלֵיכֶם, וְאֵל תִּטְעוּ אֶת
 עֲצָמְכֶם אַחַר דְּרָכֵי הַגּוֹיִים, אֵל תֵּלְכוּ אַחַר אִפְנֵת הַגּוֹיִים,
 עִם יִשְׂרָאֵל הוּא הָעַם הַנּוֹבָחָר, אֲשֶׁר קִבֵּל אֶת הַתּוֹרָה
 וְהַמְצוּוֹת. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם מִתְּבוֹנְנִים תָּמִיד בְּ"נִפְלְאוֹת
 הַבְּרִיאָה", שֶׁתָּמִיד מִסְתַּכְּלִים רַק עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וְלִכֵּן הֵם הַכִּי מְאֹשְׁרִים בְּחַיִּים. וְאֵלוֹ אֲמוֹת הָעוֹלָם אֵינָם
 יְכוּלִים לְסַבֵּל אֶת זֹאת, חוֹרָה לָהֶם כְּרֹאוֹתָם אֶת עִם
 יִשְׂרָאֵל אֹר לַגּוֹיִים. כִּי עַל כָּל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי שׁוֹרָה חֵן
 כְּזֶה, שְׂאִין עַל שׁוֹם אֲמָה וְלִשׁוֹן. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
 הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִיּוֹת גְּאִים בְּזֶה שְׂאֲתָם יְהוּדִים מְאֻמִּינִים
 בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵל תִּתְּנוּ לְהִסְתַּת הָעַרְב־רַב

שִׁישִׁית אֶתְכֶם נִגְדוּ יִתְבַּרֵךְ וְנִגְדַת הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת. תְּהִי־
גַּאִים בְּיַהֲדוּתְכֶם, גַּאִים בְּקִיּוֹם הַמְצוּוֹת. וְחֻכְמִינוּ
הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (עֲבוּדָה וְנֵה ד.): אָמַר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא: אֶפְלוּ אֵין יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים מְצוּהָ לְפָנָי כִּי אִם מְעַט
דְּמַעַט, אָנִי מְצַרְפֵּן לְחֻשְׁבוֹן גְּדוֹל. אֶפְלוּ אֵין לָנוּ שׁוֹם
מְצוּוֹת אֲלֵא מְצוּהָ קְטָנָה, קְצַת אָנוּ מְקִיָּמִים, זֶה כָּבֵר
חָשׁוּב מְאֹד בְּעֵינָיו יִתְבַּרֵךְ, כְּמֵאמָרָם וְ"ל (בְּרִכּוֹת נו.):
אֶפְלוּ רִיקְנִין שְׂפָךְ מְלֵאִים מְצוּוֹת כְּרַמּוֹן; כָּל יְהוּדֵי
וְיַהֲדֵי בְּאֶשֶׁר הוּא, הוּא בֶן לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ
שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יד): "בָּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם". וְכֵן אָמְרוּ
(אֲבוֹת פָּרָק ג') "חֲכִיבִין יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאוּ בָּנִים לְמָקוֹם בְּרוּךְ
הוּא". לְזֹאת, בָּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהַתְחַזֵּק
וּלְהִסְתַּכַּל עַל "נִפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה", תִּתְּבוֹנְנוּ הֵיטֵב, שְׁכַל
הַבְּרִיאָה זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל. אִם תִּחְדִּירוּ
בְּעַצְמְכֶם יְדִיעוֹת אֱלוֹ, לֹא תִפְחָדוּ מֵאֶפֶס אֶחָד, וְשׁוֹם דְּבַר
לֹא יִקְרָה לָכֶם, כִּי תִסְתַּתְרוּ בְּסִתְרֵי צֶל כְּנָפָיו יִתְבַּרֵךְ. אֵל
תִּלְכוּ שׁוֹלָל אַחַר כָּל מִיָּנִי רַמָּאִים וְצָבוּעִים וְשִׁקְרָנִים,
הַמְרַמִּים אֶתְכֶם כְּאֱלוֹ מַה יִקְרָה, כְּאֱלוֹ מַה יִהְיֶה, שׁוֹם
דְּבַר לֹא יֵאָרֵעַ, אֲלֵא נִזְכָּה לְרֵאוֹת גְּלוּי אֱלֻקוֹת "נִפְלְאוֹת
הַבְּרִיאָה"; אֲשֶׁר לְזֶה הַיּוֹם, לְזוֹ הַשְּׁעָה וּלְזֶה הַרְגַע
אֲנַחְנוּ מְקוּיִם וּמְחַכִּים, מְצַפִּים וּמְיַחֲלִים, שְׁיִתְגַּלֶּה לְעֵינָי
כָּל "נִפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה", לְרֵאוֹת שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
נִמְצָא פֹה אִתְּנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, וְעֲלֵינוּ רַק לְפַתַח אֶת

הפה ולדבר אליו, ואז נהיה הכי מאשרים בחיים. למה תלכו אחר נביאי השקר, נביאי הבעל, שקרנים וצבועים, המטילים אימה על עם ישראל, כאלו מה הולך לבוא עליהם, ומי ומה הולך לקרות? ! הכל שקר וכזב, שום דבר לא יקרה, אלא נזכה לראות במו עינינו גלוי שכזנה, יתגלה לנו האור אין סוף ברוך הוא, תתגלה לפנינו חשיבות כל יהודי ויהודי. כמאמרם ז"ל (חל"צ ע"א): חביבין ישראל לפני הקדוש-ברוך-הוא, יותר ממלאכי השרת; הקדוש-ברוך-הוא יש לו בלי בליונים מלאכים בשמים, אף-על-פי-כן כל יהודי ויהודי חשוב יותר אצלו יתברך מכל מלאכי השרת ביחד; כי יהודי הוא בזה העולם הגשמי והחמרי, ומערב בין גויים, וצריך להסתכל על כל הזבל והלכלוך של אמות העולם, וצריך לשמע את כל ההסתות של הערב-רב, שמסיתים יומם ולילה נגד הקדוש-ברוך-הוא ונגד כל הקדוש לעם ישראל, ואף-על-פי-כן יהודי מתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, מהלל ומשבח לפניו יתברך; זה עקר שבחו יתברך יותר מכל מלאכי השרת. לזאת, בני ובנותי היקרים! אל תתנו שיוליכו אתכם שולל, תשובו בתשובה שלמה אליו יתברך, תתחילו לדבר לפניו בשפת האם שלכם, וכל צרכיכם תבקשו ממנו, כי הוא שומע תפלתכם, ורק מצפה שתפתחו פיהם ותבקשו ממנו. בני ובנותי היקרים! אם הייתם

יודעים מעלת תפלתכם בשמים, הייתם פותחים פיהם
 עתה ומדברים אליו יתברך, ואז יגדל דעתכם ושכלכם,
 ותזכו למחין עליונים, מחין פתוחים, שתזכו להרגיש
 את הקדוש-ברוך-הוא, ואז תזכו לאהבת ישראל
 אמיתית, שתאהבו את כל בר ישראל, ואין משנה מיהו
 ומהו, ולא יהיו ביניכם שום פלוגים, שום גזענות, שום
 אפליות, לאהב את כל בר ישראל באשר הוא שם, כי
 כל יהודי ויהודי הוא בן של הקדוש-ברוך-הוא, כל
 יהודי ויהודי נר המאיר את אורו יתברך. לזאת, בני
 ובנותי היקרים! עלינו לעשות כל מיני פעולות שבעולם
 להתאחד זה עם זה, כמו שאומרים חכמינו הקדושים
 (בראשית רבה, פרשה צח): נעשו בני ישראל אגדה אחת,
 התקינו עצמם לגאלה; אם עם ישראל מתאחדים יחד,
 אז עלינו לצפות לגאלה השלמה, שתבוא אלינו. ומה
 תהיה הגאלה? גלוי אלקות בתכלית המדרגה העליונה,
 שיתגלה לכל אחד ואחד מאתנו, שהקדוש-ברוך-הוא
 ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין,
 ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ויתקיים (ישעיה
 יא, ט) "כי מלאה הארץ דעה [לדעת] את הנוי"ה", ואז
 יתקיים גם (צפניה ג, ט): "כי אז אהפך אל עמים שפה
 ברורה לקרא כלם בשם ה'"; כל אחד ואחד ידבר אל
 הקדוש-ברוך-הוא, וידע שהקדוש-ברוך-הוא נמצא
 אתו, עמו ואצלו; אשרי המחכה ויגיע!

ב.

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, אשר כל הבריאה כלה היא פלאי פלאות נפלאות הבורא יתברך שמו, ואם רק תתבוננו בתוך האלקות המחיה ומנהיגה ומקים את כל הבריאה כלה, אז תראו ותתבוננו "נפלאות הבריאה", איך שהכל שר שירות ותשבחות אליו יתברך, שנה כלל פרקי שירה, שתקנו חכמינו הקדושים, וגלו לנו איך שכל נברא מדומם, צומח, חי, מדבר שר ומזמר שירה אליו יתברך. פי באמת אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, וככל שאדם מחדיר בעצמו אמתת מציאותו יתברך, אז מתחיל להתבונן, אשר כל הבריאה כלה היא גן נפלא מאד, שבו שורה הקדוש-ברוך-הוא; פי התכלית בשביל מה נברא העולם, היה רק בשביל למצא אלקותו יתברך בתוך הבריאה. וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תנחומא נשא): מיום שברא הקדוש-ברוך-הוא עולם, נתאווה שיהיה לו דירה בתחתונים; הינו שהיא יתברך רצה שנוצח להפירו מתוך הבריאה דיקא, ונתבונן היטב היטב בכל פרט מפרטי "נפלאות הבריאה", איך שהכל לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, וזו המדרגה הכי עליונה, שבר ישראל יכול לזכות אליה — לראות ולהתבונן ולמצא את האלקות שיש בכל

דָּבָר. וְלִכֵּן אָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן א'),
 שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיף לְהִסְתַּכֵּל עַל הַשָּׂכָל שֵׁישׁ בְּכָל
 דָּבָר, הֵינּוּ עַל הַחַיּוֹת אֱלֻקוֹת הַמַּחְיָה וּמְהַיְהוּת וּמְקַיֵּם אֶת
 כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ. וְזוֹ מַדְרַגַּת הַצְּדִיקִים, שֶׁמִּתְנַהֲגִים
 בְּדַרְךָ זוֹ, וְלִכֵּן הֵם זוֹכִים שְׂמַאִיר לָהֶם תָּמִיד הַמַּחֲיִן
 בְּדַבְּקוֹת אֲמֶת, וְעַלֵּיהֶם נֹאמַר (משלי ד'): "וְאֶרְחַצְצִדִּיקִים
 כְּאוֹר נֶגְהָ, הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נֶכּוֹן הַיּוֹם"; וְלֹא בַחֲנָם
 שֶׁחֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (סֵפֶה מֵט:): כָּל אָדָם שֵׁישׁ
 עָלָיו חֵן, בְּיָדוּעַ שֶׁהוּא יֵרָא שָׁמַיִם; כִּי מֵאַחֵר שֶׁהוּא
 מְקַשֵּׁר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה עִם הָעוֹלָם הַבָּא, הָעוֹלָם הַבָּא
 עִם הָעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהוּא יְחִוּד וְזוּוּג בֵּין זְעִיר אֲנָפִין
 לְנוֹקְבָא, יְחִוּד בֵּין שָׁמַיִם וְאָרֶץ, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁף עָלָיו
 חֵן, שֶׁהוּא סוֹד חֲכָמָה עִם מַלְכוּת; מֵצַד אֶחָד —
 הַצְּדִיקִים זוֹכִים לְהִיּוֹת בְּטָלִים וּמְבַטְלִים אֶל חֲכָמָה
 עָלְיוֹנָה, שֶׁזֶה חֲכָמָה — אוֹתִיּוֹת כַּחֲמָה, שֶׁהֵם בְּטָלִים
 וּמְבַטְלִים אֶל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא לְגַמְרֵי, עַד שֶׁלֹּא
 רוֹאִים, לֹא שׁוֹמְעִים, לֹא מְרַגְּשִׁים שׁוֹם דָּבָר, רַק אֶת
 עֵצָם עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ. וּמֵצַד שֵׁנִי — הֵם
 מְצַמְצָמִים אֶת עֵצָמָם בְּסוֹד מַלְכוּת דְּלִית לָהּ מַגְרָמָא
 כְּלוּם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים עב): "לִפְנֵי שָׁמֶשׁ יִנּוֹן שְׁמוֹ",
 וַיִּפְרֵשׁ רַש"י: לְשׁוֹן מַלְכוּת. הֵינּוּ שְׂמֻדְבָּרִים וּמְסַפְּרִים
 סְפוּרִים עִם בְּנֵי-אָדָם, וּבִתּוֹף דְּבוּרֵיהֶם הֵם מְלַבִּישִׁים אֶת
 אוֹרוֹ הַגָּדוֹל. כְּמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק

ב', סימן צא), אֲשֶׁר זֶה עֲבוֹדַת הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים, הַגְּבוּהִים בְּמַעְלָה נִרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, שֶׁהֵם מְסַפְּרִים סְפוּרִים עִם הַמוֹן עִם, וְעַל־יְדֵי־זֶה הֵם מַעֲלִים אוֹתָם אֶל שָׁרָשׁ, כִּי שִׁיחַתָּם שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהֵם מְשִׁיחִים וּמְסַפְּרִים שִׁיחוֹת חֲלִין, הִיא יְקָרָה מְאֹד מְאֹד. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֲבוֹדָה זָרָה יט): שִׁיחַתָּן שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים — צְרִיכָה לְמוֹד; כִּי הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי בּוֹנֶה עוֹלָמוֹת הַחֲרָבִים, וּמַגְבִּיֵּה חֲכָמָה תַּתְּאָה, וּמְקַשֵּׁרָה לְחֲכָמָה עֲלֵאָה, עַל־יְדֵי שִׁיחַתּוֹ וְסְפוּרֵי דְבָרָיו שֶׁמְדַבֵּר עִם הַמוֹן־עִם. כִּי הַשֶּׁכֶל שֶׁל הַמוֹן־עִם, שֶׁאֵינֶם מְקַשְׂרִים אוֹתוֹ לְהֵשֵׁם יְתַבְרָךְ, הוּא נִפְרָד מִחֲכָמָה עֲלֵאָה, אֲבָל הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי הַדְּבִיק בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, מְקַשֵּׁר אֶת הַשֶּׁכֶל שֶׁל הַמוֹן־עִם, אֶפְלוּ הַשֶּׁכֶל וְהַחֲכָמָה שֶׁל הַרְשָׁע, שֶׁנִּפְלַע לְעִמְקָא דְתַהוֹמָא רַבָּא — לְהֵשֵׁם יְתַבְרָךְ, וְזֶה סוֹד שֶׁהַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים הַנּוֹרְאִים בְּמַעְלָה נִרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, מוֹרִידִים אֶת עֲצָמָם אֶל רְשָׁעִים קָלִים וּפְחוּתִים, וּמְדַבְּרִים עִמָּהֶם; כִּי כִּשְׁהַצְּדִיק מְדַבֵּר עִם רְשָׁעִים, וּמַגְבִּיֵּה שְׁכָלָם וּמְקַשֵּׁרָם לְהֵשֵׁם יְתַבְרָךְ, אֲזִי מַעְלָה וּמְקַשֵּׁר שְׁכָלָם מִמְקוֹם שֶׁהֵם — לְהֵשֵׁם יְתַבְרָךְ; כִּי הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי מְצַמְצֵם שְׁכָלוֹ, וּמְדַבֵּר עִמָּהֶם בְּחֲכָמָה נִפְלְאָה וּבְמִלְאכָה גְדוֹלָה, וּמְקַשֵּׁר כָּל הַדְּבוּרִים לְהֵשֵׁם יְתַבְרָךְ, וְעַל־יְדֵי־זֶה מְבִיאֵם לְיְדֵי תְשׁוּבָה; כִּי הַצְּדִיקִים בְּטָלִים וּמְבֹטְלִים בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם בְּבַחֲנֵינָת

חֲכָמָה עֲלָאָה, בְּסוּד כַּח־מָה, בְּטָלִים לְגַמְרֵי אֱלֹי
יְתָבְרָה, מְרַחֲמִים עַל גְּשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּפְלוּ וַיִּרְדּוּ
לְמָקוֹם שֶׁיִּרְדּוּ וְנִפְלוּ, בְּמִקְוֹמוֹת הַמְּטַנְּפִים, וְעַל־כֵּן הֵם
מְשַׁלְּיכִים אֶת עֲצָמָם אֶל תּוֹךְ נְפִילָתָם, שְׁזֵה סוּד נו"ן,
כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (בְּרִכּוֹת ד:): מִפְּנֵי מָה לֹא נֶאֱמַר נו"ן
בְּיִשְׂרָאֵל? מִפְּנֵי שֶׁיֵּשׁ בָּהּ מִפְּלִתָן שֶׁל שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל; כִּי
נו"ן מְרַמְזֵת עַל נְפִילָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (עֲמוֹס ה, ב): "נִפְּלָה
לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתֵלֶת יִשְׂרָאֵל"; תְּכִלִּית הִירִידָה שְׁאִין
יִרִידָה אַחֲרֶיהָ עַד יֵאוּשׁ, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן; עִם כָּל זֹאת
הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים יְכוּלִים לָרֶדֶת וּלְהַשְׁלִיךְ עֲצָמָם אֶל
תּוֹךְ יִרִידָתָם, שְׁזֵה בְּעֲצָמוֹ סוּד הַחֵן, הֵינּוּ קָשׁוּר הַחֵי"ת
וְהַנו"ן. וְלִכֵּן אִם רֹאִים צְדִיק קְדוּשׁ שֶׁיֵּשׁ עָלָיו חֵן,
בְּיָדוּעַ שֶׁהוּא יָרָא שְׁמַיִם, שֶׁהוּא מוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ אֶל
הַרְחוּקִים, הִירוּדִים וְהַנְּפֹלִים, וְהַמְּנַחִים בְּתַאוּתֵיהֶם
וּבְמַדוּתֵיהֶם הָרַעוֹת, וּמִשְׁתַּדֵּל לְהוֹצִיאָם. וְזֵה מָה שֶׁכָּתוּב
(דְּבָרִים לג): "וְהֵן תִּכּוּ לְרַגְלֶיךָ, יֵשׂא מִדְּבַרְוֹתֶיךָ", וְדַרְשׁוּ
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּבָא בְתָרָא ח): אֵלֶּי תִלְמִידֵי חֲכָמִים
שֶׁהוֹלְכִים וּמְכַתְּתִים רַגְלֵיהֶם מֵעִיר לְעִיר, וְנוֹשְׂאִים
וְנוֹתְנִים בְּדַבְּרֵי שֶׁל מָקוֹם; כִּי הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים
מְדַבְּרִים לְפַעֲמִים עִם רְשָׁעִים, וּמְסַפְּרִים עִמָּהֶם מַעֲסָקֵי
מְלַחְמוֹת וְכִיּוֹצֵא בְּזֵה בְּעַסְקֵי עוֹלָם, אֵךְ הֵם מְלַבִּישִׁים
בְּזֵה אֶת הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁל הַתּוֹרָה וְגִלּוֹי אֱלֻקוֹתוֹ יְתָבְרָה;
כִּי הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים הַדְּבּוּקִים בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא,

מלבישים את אור התורה והשגות אלקותו יתברך בלבושים שונים זה מזה. עד שמלבישים את כל השגותיהם בשיחות וספורים. והרשעים שנפלו לעמקי עמקים, אינם קולטים, שדיקא על-ידי הצדיקים, מחברים ומקשרים אותם חזרה אליו יתברך.

ולכן, בני ובנותי היקרים! ראו מה לפניכם! יכולים לראות בזה העולם "נפלאות הבריאה", אם רק יזכו להתקשר ולהתקרב אל הצדיק האמת העוסק להגביה אותנו מטנוף מעשינו, ומשתדל לרחץ ולנקות אותנו מרבוי עוונותינו, ולהלביש אותנו בלבושים נהורין, שגם אנחנו קטני ערך ופחותים יזכו להשגת אלקות. ולכן אשרי האדם שאינו מטעה את עצמו, ומתקרב אל הצדיקים הקדושים הדבוקים באין סוף ברוך הוא, המגלים את "נפלאות הבריאה", שאז ימצאו את הקדוש-ברוך-הוא בכל מקומותיהם; כי באמת מי שדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, ואינו רוצה שום דבר, רק אמתת מציאותו יתברך, גלה לנו רבנו ו"ל (לקויט-מוהר"ן, חלק ב', סימן נו): כשיש לאדם לב, אין שיף אצלו מקום כלל, כי אדרבה הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו, כי האלקות היא בלב, כמו שכתוב (תהלים עג): "צור לבבי", ואצל השם יתברך נאמר (שמות לג): "הנה מקום אתי", שהוא מקומו של עולם ואין

העולם מקומו. נמצא, מי שהוא דבוק בְּחַי הַחַיִּים בוֹ יתְּבַרֵךְ, אֵין שִׁיף אֲצִלוֹ מְקוֹם כָּלֵל, כִּי אֲדַרְבֵּה, הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ. וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה מו:): שֶׁלֹּשׁ חֲנוּת הֵן: חֵן מְקוֹם עַל יוֹשְׁבָיו, חֵן אֲשֶׁה עַל בְּעֻלָּהּ, חֵן מְקַח עַל מְקַחוֹ; כִּי בּוֹ בְּרָגַע שְׂאֵדָם בָּטַל וּמִבְטָל אֶל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא לְגַמְרִי, אִזּוּ הוּא רוֹאֵה "נִפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה", וְזוֹכֵה לְחֵן נִצְחִי, שֶׁהַמְּקוֹם שֶׁהוּא גֵר שָׁמָּה מוֹצֵא חֵן בְּעֵינָיו, וְאֵינוֹ רוֹצֵה לְלַכֵּת מִמְּקוֹמוֹ, כִּי מִי שֶׁרְחוּק מִכָּל זֶה, הוּא מְסַכֵּן גְּדוֹל, הוּא צָרִיף לִילֵךְ נֶעַ וְנָד, וְאֵינוֹ מוֹצֵא אֶת מְקוֹמוֹ, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁהוּא בָּא, הוּא אוֹמֵר לְעַצְמוֹ, שֶׁהַמְּקוֹם הַזֶּה אֵינוֹ מְסַגֵּל בְּשִׁבִּילוֹ, וְלִכֵּן מְסֻתָּבֵב מִמְּקוֹם לְמְקוֹם, וְאֵינוֹ מוֹצֵא אֶת מְקוֹמוֹ, וְאֵין לָהּ גְלוּת יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִזֶּה, שְׂאֵדָם אֵינוֹ מוֹצֵא אֶת מְקוֹמוֹ. וְכֵן כְּשֶׁאֲדָם בָּטַל וּמִבְטָל אֶל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְאֵינוֹ רוֹצֵה שׁוּם דְּבַר רַק אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אִזּוּ נִתְקַיֵּם אֲצִלוֹ: 'חֵן אֲשֶׁה עַל בְּעֻלָּה', כִּי יוֹדֵעַ שֶׁאֲשֶׁתּוֹ הִיא הַשְּׂכִינָה. וּכְמוֹ שֶׁגִּלָּה לָנוּ רַבֵּנוּ ו'ל' (חַיִּי־מוֹתֵר"ן, סִימָן תַּקסג): בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִינוּ הִיָּתַה הַשְּׂכִינָה נִקְרְאת בְּשֵׁם שָׂרָה, וּבִימֵי יִצְחָק — בְּשֵׁם רַבְקָה, וּבִימֵי יַעֲקֹב — בְּשֵׁם רָחֵל וְלֵאָה. וְכֵן הוּא אֲצֵל כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, שֶׁאֲשֶׁתּוֹ הִיא בְּחִינַת הַשְּׂכִינָה. וְלִכֵּן יֵשׁ בִּינֵיהֶם אֲהָבָה וְהִבְנָה הַדְּדִית. וְאִם, חַס וְשְׁלוֹם הוּא חָטָא, תִּכְרַף־וּמִיד יִפִּיר אֶת זֹאת הַרָף אֲשֶׁתּוֹ, שֶׁהַשְּׂכִינָה

מסתרת פניה ממנו, שזה כלל הפעם והמריבות והאי
הבנות שבא מהאשה. ובאמת היא לא אשמה אלא הוא,
כי זכה — עזרתו, לא זכה — פגגדו'. ולכן מי
שדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, והוא בטל ומבטל אל
האין סוף ברוך הוא, וכבר אינו רוצה שום דבר רק
אמתת מציאותו יתברך, ומתבונן ב"נפלאות הבריאה",
אז אשתו מתבטלת אליו, וזה 'חן אשה על בעלה'. וכן
כשאדם זוכה להיות בטל ומבטל אל האין סוף ברוך
הוא, אז הוא יודע, שכל מה שיש לו — הכל ממנו
יתברך, שזה 'חן מקח על מקחו', וכמו שאמר רבנו ז"ל
(לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נד), שהקדוש-ברוך-הוא מצמצם
עצמו מאין סוף עד אין תכלית, ושולח לאדם רמזים
איך להתקרב אליו, ולכן יש לכל אדם בכל יום
מחשבה, דבור ומעשה אחר, וכן הקדוש-ברוך-הוא
מזמין לו משא ומתן אחר, כי בכל יום ויום יש לאדם
מקח אחר, שהקדוש-ברוך-הוא מזמין לו. ומי שרחוק
מכל זה, הוא שבור מאד, וכל מה שעובר עליו בעסקי
משא ומתן והמקח וממכר אצלו, זה ל"ט מלקות, אבל
מי שבטל ומבטל אל האין סוף ברוך הוא, כל עבודתו
זה ל"ט מלאכת המשכן, ט"ל אורות, פמובא בדברי
רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יא); ולכן כשאדם בטל
ומבטל אל האין סוף ברוך הוא, ורק מתבונן ברוחניות
אלקות, המחיה ומהיה ומקיים את הבריאה, שאז הוא

רואה "נפלאות הבריאה", לכן 'חן מקח על מקחו', כל
 מה שהקדוש-ברוך-הוא שולח לו לעסק באיזה עסק
 מעסקי העולם הזה, הוא מאד שמח, כי יודע שבזה
 הוא מתקן את הדבר הזה ומעלהו אל הקדוש-ברוך-
 הוא; כי באמת עליכם לדעת, בני ובנותי היקרים! אשר
 דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת
 המאציל העליון, ומה שרק קורה עם בני-אדם, הכל
 ממנו ותברך, ואין משג של טבע, מקרה ומזל כלל. וזה
 עקר שלמות החן של "נפלאות הבריאה"; 'חן מקום
 על יושביו', שבני-אדם אוהבים את המקום שגרים שם,
 'חן אשה על בעלה' — יש ביניהם אהבה והבנה
 הדדית, ועוזרים זה לזה, 'חן מקח על מקחו' — שהוא
 שש ושמח עם המשא מתן והעסקים שהקדוש-ברוך-
 הוא נותן לו, והוא תמיד בשמחה, ומרגיש רק את
 הקדוש-ברוך-הוא. ולכן אשרי האדם שזוכה לבטל
 עצמו לגמרי לאין סוף ברוך הוא, ואינו רוצה שום רצון
 אחר מבלעדי רצונו ותברך, אשר זו שלמות עלית
 המלכות אל האין סוף ברוך הוא, פמוכא בדברי רבנו
 ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קעז): בו ברגע שאדם אין לו
 כבוד רצון אחר, ומסתפק ומתרצה רק ברצונו ותברך,
 ורק כמו שהוא ותברך רוצה — כך יהיה! אזי ממליך
 מלכותיה — הוא ממליך את הקדוש-ברוך-הוא בכל
 העולמות. אשרי מי שזוכה להיות בטל ומבטל אל

האין סוף ברוך הוא, שאז יראה במו עיניו את "נפלאות הבריאה", איך שהקדוש-ברוך-הוא מלבש בדומם, צומח, חי, מדבר, וכבר אינו רוצה שום דבר רק את הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, שכל זה יתקיים בעת הגאולה השלמה, על-ידי משיח צדקנו, שיגלה את אמתת מציאותו יתברך, ויקים (ישעיה יא, ט): "כי מלאה הארץ דעה [לדעת] את הוי"ה במים לימים מכסים", וכן יקים (ישעיה נב, ח): "כי עין בעין יראו בשוב הוי"ה ציון", אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אִם הָיָה אָדָם
מִתְבּוֹנֵן בְּנִפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה, הָיָה מִתְחַזֵּק
מְאֹד מְאֹד, כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מְנַהִיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּדֶרֶךְ פְּלֵאִית מְאֹד,
וְהַכֹּל בְּחֶסֶד גָּדוֹל, וְאִפְלוּ הַסֶּבֶל שְׁבַנְיֵי-
אָדָם סוֹבְלִים, טְמוּן וְגִנוּז בְּזֶה חֶסֶד
גָּדוֹל מְאֹד וְכִפְרַת עוֹנוֹת.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשפח)

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לזכות

בניעין בן עסעודה הי"ו

לדפואת הנפש והגוף,
אריכות ימים,
ושהי ישפיע עליו
שפע ברכה והצלחה
כדי שיעשיר לתת
צדקות אמת הגונות



הקונטרס הקדוש הזה נדפס
להצלחת

משפחת שמעון

דוד יהורם בן יפת נ"י

ואיריס הודיה בת דוד ת"ח

לזרע בר קיימא,

שלום בית,

פרנסה בשפע

ובריאות



גיפת צדקה "קרן הצדיק"



"על ידי צדקה
בא ישועה:

על ידי צדקה
זוכין לפרנסה:

גדולה צדקה
שמקרבת את
הגאולה:

יתן לצדקה
בשתי ידים,
ויהיה תפלתו
נשמעת:

על ידי צדקה
זוכה אדם לחן:"
(ספר המידות)

לקבלת הקופה
נא ליצור קשר
בטלפון:

04-6708356

ונציג יגיע אליכם
הביתה

בשנה.

אקבע אלמך שצבורי אבות
אלהיך את הקפידה בקדשה
שכונת היוצא ודומה ביישוב
היישובית אל פי דעת רבינו.
ומפנית את קופת הצדקה
שמפני אב אבינו, ותבוס
בכל יום ביומי ישר אפיון
נפש. וכלא אמור את הקופה
כך ביה ותקרא אל צדקה.
ובכבוד הצדקה שמתבוס
יום ואתה ואתך כל הדינים
והמשק איתך ואל כל בני בית
חסדים ורחמים אלוים אל
יהי פלא אפיון
החייך אלמך
אלמך אלמך שית

באפשרותכם להכניס את הברכה אל בתיכם ולקבל את קופת
מוסדותינו "קרן הצדיק" לפדיון נפש, אשר בכל פרוטה ופרוטה
שאדם מכניס בקופה זו הוא ממתיק מעליו ומעל בני משפחתו
את כל הדינים, וממשיך על עצמו ישועות מפי עליון.

מוסדות ברסלב "היכל הקודש" יבנאל עמותת "ישמה צדיק" ע.ר. 580390136

רח' ר' נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל מיקוד 15225 טלפון: 04-6708356 פקס: 04-6708359

דוא"ל: info@breslevcity.co.il בקרו באתרנו: breslevcity.co.il

לתרומות: בנק הדואר, מס' חשבון: 3397375

לעמותה אישור מס הכנסה לענין תרומות לפי סעיף 46 לפקודת מס הכנסה

סוד ה' לִירָאוּ וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נֹאֵה לוֹ

תְּקוּן הַכֹּלְלִי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכֻלְלִיּוֹת הַחֻטָּאִים
וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִיצְלָן

*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנָסָה וּלְהַצְלָחָה בְּכָל
הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיֵאמְרֵם בְּכָל יוֹם

*

יְסֹדוֹ, תְּקֵנוּ, גְּלוּ וְצִוְהוּ לְפִרְסְמוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל,
רְבִנּוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפּוּן,
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנָנוּ, מוֹרְנוּ וּרְבִנּוּ
רְבִי נַחֲמָן מְבָרְסָלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

*

הוֹבָא לְדְפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרִסְלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

טוב לומר לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל
הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים
שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש,
צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא,
זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה,
בזמרות נריע לו: פי אל גדול יי, ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי, לשם
יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי
ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד, שמרני אל כי חסיתי בך: ב אמרת ליי
אדני אתה, טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה,
ואדירי כל חפצי-בם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיף
נספיהם מדם, ובל אשא את שמותם על שפתי: ה יי מנת
חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו-לי בנעמים,
אף נחלת שפרה עלי: ז אברך את יי אשר יעצני, אף לילות
יסרוני כליותי: ח שויתי יי לנגדי תמיד, כי מימיני בל אמוט:
ט לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישכן לבטח: י כי לא
תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני
ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעמות בימינך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נָשׁוּי פִּשְׁעַ כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְיָ לֹו עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: ג כִּי הִחְרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמִי, בְּשֹׁאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָךְ נִהַפֵּךְ לְשֹׁדִי, בְּחִרְבְּנֵי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי, אָמַרְתִּי אֹדְהָ עָלַי פִּשְׁעֵי לִי, וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵיד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מִצּוֹא רַק לְשִׁטְף מַיִם רַבִּים, אֱלִיוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה סֹתֵר לִי מִצָּר תִּצְרַנִּי רַנִּי פִּלַּט תְּסוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֹה תִלְךָ, אִיעֲצֶהָ עָלֶיךָ עֵינַי: ט אַל תַּהֲיוּ כְּסוּס כְּפָרֵד אֵין הַבֵּין בְּמַתְגַּ וְרֹסֵן עֲדִיו לְבָלוֹם, בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מְכֹאֹבִים לָרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בֵּינִי, חֶסֶד יִסּוּבְּבֵנוּ: יא שְׁמַחוּ בֵּינִי וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא א לְמִנְצַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ יְיָ: ג יְיָ יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ, וְאַל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו: ד יְיָ יִסְעֲדֵנוּ עַל עֶרְשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכְּבוֹ הִפְכָתָ בְּחֻלְיוֹ: ה אֲנִי אָמַרְתִּי יְיָ חֲנֻנִי, רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מִתִּי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם בָּא לְרֹאוֹת שׁוֹא יְדַבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ-אֶן לֹו יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאֵי, עָלַי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דָּבַר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּסַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמִי, הַגְּדִיל עָלַי עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְיָ חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאֲשַׁלְּמָה לָהֶם: יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חִפְצָתָ בִּי, כִּי לֹא יִרִיעַ אִיבֵי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכַּתָּ בִּי, וְתִצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ

לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן
וְאָמֵן:

מב א לְמַנְצַח מִשְׁפִּיל לְבַנֵּי קִרְח: ב כָּאֵיל תַּעְרַג עַל אֲפִיקֵי
מַיִם, כֵּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג צְמָאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים
לֹאֵל חַי מְתֵי אָבוֹא, וְאַרְאָה פָּנַי אֱלֹהִים: ד הִיְתָה לִי דְמַעְתִּי
לְחַם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּאָמַר אֵלַי כֹּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה
אֲזַכְרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשֵׁי כִי אֶעְבֵּר בְּסֶף אֲדָדִם עַד בֵּית אֱלֹהִים
בְּקוֹל רְנָה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוּגֵג: ו מֵה תִשְׁתַּוְּחַחֵי נִפְשֵׁי וְתַהֲמִי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהֵי
עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחַח עַל כֵּן אֲזַכְרֶךָ מֵאַרְץ יִרְדֵּן, וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר
מִצְעָר: ח תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ כֹּל מִשְׁבְּרֶיךָ
וְגַלְיֶיךָ עָלַי עָבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְנָה יי חֶסֶדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עָמִי,
תִּפְלָה לֹאֵל חַיִּי: י אוֹמְרָה לֹאֵל סִלְעֵי לְמָה שִׁכַּחְתָּנִי לְמָה קָדַר
אֵלֶיךָ בְּלַחֵץ אוֹיֵב: יא בְּרַצַּח בְּעַצְמוֹתַי חֶרְפוֹנֵי צוּרְרִי, בְּאִמְרָם
אֵלַי כֹּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: יב מֵה תִשְׁתַּוְּחַחֵי נִפְשֵׁי וּמֵה תַהֲמִי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעַת פָּנָי וְאֱלֹהֵי:

נט א לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שָׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי מֵאִיֵּב אֱלֹהֵי מִמֶּתְקוֹמְמִי
תִּשְׁגַּבְּנִי: ג הַצִּילֵנִי מִפְּעֵלֵי אֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דְמַיִם הוֹשִׁיעֵנִי: ד
כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנִפְשֵׁי יָגוּרוּ עָלַי עֵזִים, לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי
יי: ה בְּלִי עוֹן יִרְצוֹן וַיְכַוְּנֵנו עוֹנָה לְקִרְאתִי וְרָאָה: ו וְאַתָּה יי
אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקִּיצָה לְפָקֵד כֹּל הַגּוֹיִם אֵל תַּחֵן
כֹּל בְּגַדֵי אֹן סִלָּה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְיוּ כְּכֹלֵב וְיִסּוּבְבוּ עִיר:
ח הִנֵּה יִבְעִיוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי שִׁמְעַ: ט

וְאַתָּה יי תִשְׁחַק לָמוּ תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם : י עֲזוּ אֵלַיךָ אֲשַׁמְרָה כִּי
 אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי : יא אֱלֹהֵי חֲסָדַי יִקְדְּמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי :
 יב אֵל תִּהְרַגְם פֶּן יִשְׁכַּחוּ עִמִּי הַנִּיעַמוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידְמוּ, מִגִּנּוּ
 אֲדָנִי : יג חֲטָאת פִּימוּ דָבַר שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֵאוֹנָם וּמֵאֲלֵה
 וּמִכְחַשׁ יִסְפְּרוּ : יד כִּלְהַ בְּחֻמָּה כִּלְהַ וְאִינָמוּ וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים
 מִשָּׁל בִּיעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה : טו וַיִּשְׁבוּ לְעֶרֶב יִהְמוּ כְּכֹלֵב
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר : טז הִמָּה יִנִּיעוֹן לְאַכֵּל, אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיִנוּ : יז
 וְאִנִּי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאַרְנֶן לְבַקֵּר חֲסָדְךָ כִּי הָיִיתָ מִשְׁגָּב לִי וּמָנוֹס
 בְּיוֹם צָר לִי : יח עֲזֵי אֵלַיךָ אֲזַמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי
 חֲסָדַי :

עז א לְמַנְצַח עַל יְדוּתוֹן לְאַסְף מְזֻמּוֹר : ב קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים
 וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי : ג בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי
 דְרָשְׁתִּי יָדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג, מֵאַנָּה הַנְּחַם נִפְשִׁי : ד
 אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה, אֲשִׁיחָה וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סֵלָה : ה אַחֲזַת
 שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר : ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקְדָּם,
 שְׁנוֹת עוֹלָמִים : ז אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה,
 וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי : ח הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא יִסִּיף לְרִצּוֹת עוֹד :
 ט הָאֶפֶס לְנִצַּח חֲסָדוֹ, גָּמַר אִמֵּר לְדָר וְדָר : י הִשְׁכַּח חֲנוּת
 אֵל אִם קָפֵץ בְּאֵף רַחֲמָיו סֵלָה : יא וְאִמֵּר חֲלוּתִי הִיא שְׁנוֹת
 יָמַי עֲלִיוֹן : יב אֲזַכּוֹר מַעֲלָלֵי יְהוָה כִּי אֲזַכְּרָה מִקְדָּם פְּלֹאֵךְ : יג
 וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ, וּבְעֲלִילוֹתַיךָ אֲשִׁיחָה : יד אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ
 דִּרְכָךְ מִי אֵל גְּדוֹל כְּאֱלֹהִים : טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֵא, הוֹדַעַת
 כְּעַמִּים עֲזָךְ : טז גְּאֻלַּת בְּזָרוּעַ עֲמָךְ בְּנֵי יַעֲקֹב וַיִּוֹסֵף סֵלָה : יז

2 באמרוך אל אלהים תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד
 מ"ם

ראוּף מִים אֱלֹהִים רְאוּף מִים יַחִילוּ, אָף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: יח
 זָרְמוּ מִים עֲבוֹת קוֹל נִתְּנוּ שְׁחָקִים, אָף חֲצֹצְרֵיךָ יִתְהַלְכוּ: יט
 קוֹל רַעְמָךְ בְּגִלְגֹּל הַאִירוּ בְּרָקִים תִּבַּל, רְגֹזָה וְתַרְעֵשׂ הָאָרֶץ: כ
 בָּיִם דְּרָכָךְ וְשִׁבְלֶךָ בְּמַיִם רַבִּים וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ: כא נְחִית
 כְּצֹאן עֲמָךְ בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ א תִּפְלֶה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדַנִּי מֵעוֹן אַתָּה הָיִיתְ לָנוּ
 בְּדֹר וָדֹר: ב בְּטָרִם הָרִים יִלְדוּ וְתַחֲוֹלֵל אָרֶץ וְתִבַּל, וּמַעוֹלָם
 עַד עוֹלָם אַתָּה אַל: ג תִּשָּׁב אָנוּשׁ עַד דִּפְא, וְתֹאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי
 אָדָם: ד כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמֹרֶה
 בְּלִילָה: ה זֶרְמָתָם שָׁנָה יִהְיוּ, בְּבִקְרַ כְּחֹצִיר יִחְלֶף: ו בְּבִקְר
 יִצִּיץ וְחֶלֶף, לְעָרֵב יְמוֹלֵל וְיִבֵּשׁ: ז כִּי כְּלִינוּ בְּאַפְךָ, וּבַחֲמַתְךָ
 נִבְהַלְנוּ: ח שְׁתֵּה עֲוֹנֹתֵינוּ לְנִגְדֶךָ, עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיֶךָ: ט כִּי
 כָּל יְמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כְּלִינוּ שְׁנִינוּ כְּמוֹ הֶגֶה: י יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ
 בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרַהֲבָם עָמַל
 וְאַוֶּן, כִּי גֹז חִישׁ וְנִעְפָּה: יא מִי יוֹדֵעַ עַז אַפְךָ, וּכְיִרְאָתְךָ
 עֲבַרְתְּךָ: יב לְמַנּוֹת יְמֵינוּ כֵּן הוֹדַע, וְנִבְא לְבַב חֲכָמָה: יג
 שׁוֹכֵה יְיָ עַד מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל עֲבֹדֶיךָ: יד שְׁבַעֲנוּ בְּבִקְרַ חֲסִדֶךָ,
 וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל יְמֵינוּ: טו שְׁמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת
 רְאִינוּ רַעָה: טז יִרְאֶה אֶל עֲבֹדֶיךָ פְּעֻלָּךְ, וְהִדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם:
 יז וַיְהִי נֵעַם אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

קה א הוֹדוּ לַיְיָ קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ, הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: ב
 שִׁירוּ לוֹ זָמְרוּ לוֹ, שִׁיחוּ בְּכָל נַפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם
 קְדָשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ: ד דְּרָשׁוּ יְיָ וְעִזּוּ, בְּקִשׁוּ פָּנָיו

תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה, מפתיו ומשפטי פיו: ו
זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו: ז הוא יי אלהינו בכל
הארץ משפטיו: ח זכר לעולם בריתו, דבר צוה לאלף דור: ט
אשר כרת את אברהם, ושבועתו לישחק: י ויעמידה ליעקב
לחק, לישראל ברית עולם: יא לאמר לך אתן את ארץ פנען,
חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר, כמעט וגרים בה: יג
ויתהלכו מגוי אל גוי, מממלכה אל עם אחר: יד לא הניח
אדם לעשקם, ויוכח עליהם מלכים: טו אל תגעו במשיחי,
ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא רעב על הארץ, כל מטה-לחם
שבר: יז שלח לפניהם איש, לעבד נמכר יוסף: יח ענו
בכבל רגלו, ברזל באה נפשו: יט עד עת בא דברו, אמרת יי
צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו, משל עמים ויפתחהו: כא
שמו אדון לביתו, ומשל בכל קנינו: כב לאסר שריו בנפשו,
וזקניו יחכם: כג ויבא ישראל מצרים, ויעקב גר בארץ חם:
כד ויפר את עמו מאד ויעצמהו מצריו: כה הפך לבם לשנא
עמו, להתנפל בעבדיו: כו שלח משה עבדו, אהרן אשר בחר
בו: כז שמו כם דברי אתותיו, ומפתים בארץ חם: כח שלח
חשף ויחשף, ולא מרו את דברו: כט הפך את מימיהם לדם,
וימת את דגתם: ל שרץ ארצם צפרדעים, בחדרי מלכיהם:
לא אמר ויבא ערב, כנים בכל גבולם: לב נתן גשמייהם ברד,
אש להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם, וישבר עץ גבולם:
לד אמר ויבא ארבה, וילק ואין מספר: לה ויאכל כל עשב
בארצם, ויאכל פרי אדמתם: לו ויך כל בכור בארצם, ראשית
לכל אונם: לז ויוציאם בכסף וזהב, ואין בשבטיו כושל: לח
שמח מצרים בצאתם, כי נפל פחדם עליהם: לט פרש ענן

לְמִסְךָ, וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְיָהּ: מ שָׁאֵל וַיָּבֵא שְׁלוֹ, וְלַחֵם שְׁמִים
 יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח צוֹר וַיִּזְוְבוּ מֵיִם, הֶלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר: מב כִּי
 זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת אַבְרָהָם עֲבָדוֹ: מג וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשֹׁשׁוֹן
 בְּרִנָּה אֶת בַּחֲרִירוֹ: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים
 יִירָשׁוּ: מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּי, וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלז א על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו, בזכרנו את
 ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו: ג כי שם שאלונו
 שובינו דברי שיר ותוללינו שמחה, שירו לנו משיר ציון: ד
 איך נשיר את שיר יי על אדמת נכר: ה אם אשכחך ירושלם
 תשכח ימיני: ו תדבק לשוני לחפי אם לא אזכרכי אם לא
 אעלה את ירושלם על ראש שמחתי: ז זכר יי לבני אדום את
 יום ירושלם האמרים ערו ערו, עד היסוד בה: ח בת בכל
 השדודה אשרי שישלם לך, את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי
 שיאחז ונפץ את עלליך אל הסלע:

קנ א הללו יה הללו אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזו: ב
 הללוהו בגבורתיו, הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע
 שופר, הללוהו בנבל וכנור: ד הללוהו בתף ומחול, הללוהו
 במנים ועגב: ה הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי
 תרועה: ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְיָ שָׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב
 יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיּוֹ מַעֲוָזָם בְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹרֵם
 יְיָ וַיַּפְלְטֵם יַפְלְטֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ: